

Născut în București la 5 iulie 1908, Nicolae Teodorescu a urmat cursurile liceului Spiru Haret, iar ultimul an de liceu l-a urmat la seminarul pedagogic Titu Maiorescu unde a dat examenul de Bacalaureat în 1926. În anul 1929 este licențiat al Facultății de Științe din București, secția matematică.

La 25 aprilie 1931 pleacă la Paris unde își susține cu succes teza de doctorat intitulată „*La derivee arcolaire et ses applications a la Physique mathematique*”, în fața unei comisii prezidată de Henri Villat, mare specialist în mecanica fluidelor. Membrii comisiei au fost Arnaud Denjoy (reprezentant al de frunte al școlii franceze de teoria funcțiilor) și Henri Beghin. La susținere a fost invitat în mod excepțional și profesorul Dimitrie Pompeiu.

Întors în țară, după susținerea doctoratului la Paris, Nicolae Teodorescu a fost numit în octombrie 1931 asistent al profesorului Octav Onicescu la catedra de mecanică de la secția fizico-chimice a Facultății de științe din București, până în octombrie 1937. După această dată a fost numit conferențiar suplinitor de mecanică la Academia de arhitectură din București. Între timp, din 1934 până în 1937 este profesor de matematici la Școala de conductori desenatori și ca profesor de calcul operațional la școala devenită ulterior Institutul de statistică, actuariat și calcul din București (1931-1948).

La 1 octombrie 1942 este numit profesor titular de geometrie descriptivă și stereotomia Facultatea de arhitectură a Politehnicii din București, calitate în care funcționează până în 1948. În anii 1946-1948, deoarece profesorul Gh. Moisil a fost numit ministru plenipotențiar al României la Ankara, Nicolae Teodorescu a predat în locul său analiza superioară la Universitatea din București.

În 1948 a fost numit simultan șef de catedră în trei locuri: Institutul Politehnic, Facultatea de electrotehnică, unde a predat din 1948 până în 1952 matematici speciale aplicate; la Institutul de construcții din 1948 până în 1953; și la Universitate, Facultatea de matematică, unde a predat ecuațiile fizice matematice, catedră transformată în catedră de ecuații diferențiale. Din 1953, aplicându-se legea cumulului de funcții, rămâne doar șef de catedră la Universitate, pentru ecuații diferențiale.

Nicolae Teodorescu a participat ca delegat al României la numeroase congrese și colocvii în: Cehia, Austria, Franța, Marea Britanie, Italia, Ungaria, Suedia, Elveția, Germania etc. În martie 1963 a studiat unele aspecte ale organizării învățământului matematic englez.

Din 1949, de la înființarea Institutului de matematică al Academiei, este șef de secție pentru „Ecuații diferențiale și cu derivate parțiale”. În 1953 a obținut Premiul de Stat pentru lucrarea „*Metode vectoriale în fizica matematică*”. În 1955 a fost ales membru corespondent al Academiei Române la secția de științe matematice. Din 1960 până în octombrie 1962 a fost decan al Facultății de matematică și fizică din București, iar după reorganizarea din 1962 este decan al facultății de matematică și mecanică. De la 30 decembrie 1965 este membru în biroul executiv al Consiliului național pentru Cercetări științifice.

În activitatea științifică, Nicolae Teodorescu s-a ocupat cu predilecție de domeniul analizei matematice, în special de *ecuațiile cu derivate parțiale liniare de ordinul întâi sau de ordin superior*. De asemenea, datorită preocupărilor sale didactice, Teodorescu a atacat și probleme de calcul vectorial și tensorial sau probleme de calcul numeric.

Realizările sale în domeniul analizei matematice pot fi împărțite în două: lucrări privind *geometrizarea ecuațiilor cu derivate parțiale* și lucrări privind *noțiunea de derivată areolară a lui Pompeiu și lărgirea acestei noțiuni*. Nicolae Teodorescu a introdus funcțiile *monogene* și funcțiile *olomorfe*.

Nicolae Teodorescu și-a dedicat cei peste 65 de ani de activitate Societății de Științe Matematice. A început, ca de altfel majoritatea marilor matematicieni, rezolvând probleme din *Gazeta Matematică* și a continuat prin elaborarea de probleme. Din anul 1948 a fost vicepreședinte al Societății de Științe Matematice, responsabil cu publicațiile acestei instituții, iar din 1975 a fost președintele ei. În această calitate, a depus eforturi susținute pentru desfășurarea în condiții optime a activităților Societății de Științe Matematice. Rezultatele deosebite ale acestei instituții obținute în ultima vreme sunt nemijlocit legate de activitatea Academicianului Nicolae Teodorescu. Încă de la înființarea sa, Nicolae Teodorescu a coordonat revista „*Bulletin Mathematique*”, iar din 1975 toate publicațiile periodice și neperiodice ale Societății de Științe Matematice din România au fost conduse de el.

În 1980 înființează „*Gazeta Matematică metodică și metodologică*” pentru profesori și studenți. Restructurează conținutul vechii *Gazete Matematice*, adăugându-i rubrici noi (Informatică, Concurs, Recenzii, probleme comentate etc). Sub egida lui Nicolae Teodorescu se înființează *Concursul Gazetei Matematice*, continuându-se astfel tradiția vechii *Gazete Matematice*, sub numele de „*Concursul anual al rezolvitorilor*”.

Până în 1980 Academicianul Nicolae Teodorescu coordonează Olimpiadele Naționale de Matematică și militează pentru introducerea olimpiadelor locale pentru învățământul primar și naționale pentru învățământul gimnazial, al căror președinte este de la înființarea lor. A organizat sub egida Societății de Matematică consfătuiri cu învățători și profesori de matematică din învățământul gimnazial, liceal și universitar ce au avut caracter metodic, metodologic și științific. În 1975 reorganizează Societatea de Științe Matematice și participă activ la sesiunile de comunicări ale filialelor, ținând lecții și conferințe elevilor de gimnaziu și liceu.

Sub egida Societății de Matematică și sub conducerea Academicianului Nicolae Teodorescu au apărut numeroase culegeri și publicații metodic-științifice adresate elevilor și profesorilor. Este organizatorul concursurilor de vară ale profesorilor de matematică de la Predeal, ajunse acum la peste 30 de ediții.

Academicianul profesor Nicolae Teodorescu ne-a părăsit în 2000 la vârsta de 92 de ani, lăsând în urmă un adevărat tezaur pentru iubitorii matematicii.